

Arrest

nr. 217 302 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 12 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 april 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de neergaande lijn. Op 12 april 2016 wordt ook namens verzoekers

minderjarige zoon een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, als bloedverwant in de neergaande lijn.

1.2. Op 11 oktober 2016 neemt de burgemeester van Sint-Niklaas een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden ten aanzien van verzoeker. Op 11 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoekers zoon een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 11 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 11 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

1.3. Op 3 november 2016 dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de bijlagen 20, de bijlage 13 en de bijlage 38 van 11 oktober 2016. Deze beroepen, gekend onder de rolnummers 196 629 en 196 592, zijn verworpen met arresten nr. 182 261 en nr. 182 262 van 14 februari 2017.

1.4. Verzoeker dient op 29 maart 2017 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de neergaande lijn. Op 29 maart 2017 werd ook namens verzoekers minderjarige zoon een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, als bloedverwant in de neergaande lijn.

1.5. Op 22 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 29 maart 2018 vernietigt de Raad de deze beslissing met arrest nr. 201 849.

1.6. Op 2 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maande zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.03.2017 werd ingediend door:

Naam: N. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: 23.01.1972

Geboorteplaats: Tirana

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

+ kind N., D. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Deze aanvraag tot vestiging werd reeds geweigerd op 22.09.2017. Echter werd deze beslissing op 29.03.2018 bij arrest 201.849 vernietigd door de RvV, en dit wegens onvolledigheid van het administratieve dossier dat aan de beroepsinstantie werd overgemaakt. Daarom dient heden een nieuwe beslissing te worden gemaakt.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van haar Belgische moeder N., G. (...) (RN: (...)). Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Vooreerst, voor wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel een attest van het OCMW voorlegt dd. 20.06.2017 waaruit blijkt dat betrokkene van maart 2017 tot op datum van het attest geen OCMW-steun genoot te Sint-Niklaas. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds 2016 in Sint-Niklaas verblijft en reeds sinds 1999 in het Rijk verblijft.

Met betrekking tot betrokkenes onvermogenheid, en dit reeds van in het land van herkomst, wordt helemaal niets voorgelegd. Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier dat betrokkene sinds 18.04.2017 quasi onophoudelijk zelf tewerkgesteld is geweest. Uit het geheel van de beschikbare documenten blijkt bijgevolg niet dat betrokkene van in het land van herkomst onvermogen was en geenszins dat dit tot op heden nog steeds het geval zou zijn, en dat er zodoende reeds van in het land van herkomst en tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en referentiepersoon. Wel integendeel, betrokkene blijkt wel degelijk in staat om zelfstandig een inkomen te verwerven en voor zichzelf in zijn levensonderhoud te voorzien.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon vervolgens volgende documenten voor:

- overzicht van de saldi op de verschillende bankrekeningen op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot bij Argenta Bank (toestand op 14.04.2016) waaruit blijkt dat de referentiepersoon op die datum een saldo had van € 10009,88 op een spaarrekening bij Argenta en haar echtgenoot een saldo van € 4345,34. Deze financiële situatie is echter slechts een momentopname. Bovendien werden er geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt hoelang deze sommen al op de rekening van de referentiepersoon staan, zodat er niet kan beoordeeld worden of deze afdoende stabiel zijn. Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

- rekeningoverzicht van de bank Argenta met de storting van het pensioen van de referentiepersoon voor de periode juli 2012 - 22.03.2016; bijbehorend attest van het Institut de Sécurité Sociale dd. 22.02.2016 en met de storting van het pensioen van haar echtgenoot voor de periode 23.12.2013 - 22.03.2016 en bijbehorend attest van het Institut de Sécurité Sociale dd. 22.02.2016 opgesteld te Tirana met betrekking tot pensioen vanuit het land van herkomst, aangevuld door Mantel- en Thuiszorg voor de periode 26.02.2015 - 29.03.2016 en Sociale Zekerheidsuitkeringen voor de periode 23.05.2013 - 22.03.2016.

Geen van deze voorgelegde documenten is echter afdoende recent om heden in aanmerking genomen te worden als bewijs van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Aangezien er geen aanvullende recente documenten werden voorgelegd van de referentiepersoon heeft onze dienst op basis van de voorgelegde bewijzen geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en aan zijn minderjarige zoon die hem vergezelt. De gezinshereniging van N., D. (...) overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 kan

immers geen toepassing vinden gezien de vader en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Geput uit de schending van artikel 58 van het K.B. van 08.10.1981 én artikel 40 ter Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat geen afdoende recente bewijzen werden voorgebracht m.b.t. de huidige bestaansmiddelen van de Belgische moeder van verzoeker én er aldus op heden niet kan beoordeeld worden "of de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

aangezien de motivering, dewelke de bestreden beslissing terzake vermeldt, exact dezelfde is als deze van de vorige beslissing, dewelke bij arrest nr. 201 849 van 29 maart 2018 werd vernietigd;

aangezien vooreerst aan verzoeker na zijn aanvraag van 29.03.17 alsook na de vernietiging van de vorige beslissing door het voormelde RVV-arrest nooit geen aanvullende inkomstenbewijzen van zijn moeder zijn gevraagd geweest;

aangezien de bewijzen, dewelke hij voorbracht aangaande het pensioen van zijn moeder, betrekking hadden op een periode van 4 jaar (!), hetgeen méér dan lang genoeg is om de regelmatigheid, stabiliteit en toereikendheid van deze inkomsten te kunnen beoordelen én dit zeker als het pensioeninkomsten betreft waarvan men sowieso weet dat deze ook naar de toekomst toe blijvend zullen zijn, hetgeen ze op dag van vandaag voor de moeder van verzoeker overigens en logischerwijze nog steeds zijn; aangezien wat de spaarrekening van de moeder van verzoeker betreft n.a.v. de vorige RVV-procedure door verzoeker onder stuk 2 rekeninguittreksels waren bijgebracht waaruit ten overvloede bleek dat het spaartegoed van de moeder van verzoeker een stabiele en bestendige waarde vertegenwoordigt; aangezien DVZ aldus bij het opstellen van de huidige bestreden beslissing reeds ingevolge de vorige procedure kennis had van voormeld stuk, hetwelke volledigheidshalve door verzoeker thans terug als stuk 2 wordt bijgebracht; aangezien uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat DVZ rekening heeft gehouden met dit stuk, laat staan heeft gemotiveerd waarom geen rekening met dit stuk diende gehouden te worden waar dit nochtans duidelijk bewijst dat het spaartegoed van de moeder van verzoeker een stabiele en bestendige waarde vertegenwoordigt;

dat de bestreden beslissing aldus blijkt geeft van een onvolledige feitenvinding alsook een verregaand gebrek aan realiteitszin;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 22.09.17 dan ook niet alleen artikel 52 van het K.B. van 08.10.1981 én artikel 40 ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"

2.2. De bestreden beslissing steunt op twee motieven: het eerste motief stelt: "Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van haar Belgische moeder N., G. (...) (RN: (...)). Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld. Vooreerst, voor wat betreft het bewijs van onvermogen in het land

van herkomst, dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel een attest van het OCMW voorlegt dd. 20.06.2017 waaruit blijkt dat betrokkene van maart 2017 tot op datum van het attest geen OCMW-steun genoot te Sint-Niklaas. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds 2016 in Sint-Niklaas verblijft en reeds sinds 1999 in het Rijk verblijft. Met betrekking tot betrokkenes onvermogenheid, en dit reeds van in het land van herkomst, wordt helemaal niets voorgelegd. Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier dat betrokkene sinds 18.04.2017 quasi onophoudelijk zelf tewerkgesteld is geweest. Uit het geheel van de beschikbare documenten blijkt bijgevolg niet dat betrokkene van in het land van herkomst onvermogen was en geenszins dat dit tot op heden nog steeds het geval zou zijn, en dat er zodoende reeds van in het land van herkomst en tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en referentiepersoon. Wel integendeel, betrokkene blijkt wel degelijk in staat om zelfstandig een inkomen te verwerven en voor zichzelf in zijn levensonderhoud te voorzien."

Het tweede motief stelt: "Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon vervolgens volgende documenten voor: (...). Geen van deze voorgelegde documenten is echter afdoende recent om heden in aanmerking genomen te worden als bewijs van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Aangezien er geen aanvullende recente documenten werden voorgelegd van de referentiepersoon heeft onze dienst op basis van de voorgelegde bewijzen geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan."

De bestreden beslissing steunt op artikel 40bis §2, 3° en artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Uit die wetsbepalingen kan onder meer worden afgeleid dat de bloedverwant in neergaande lijn ten laste moet zijn van de Belgische referentiepersoon, aangezien de aanvrager ouder is dan 21 jaar.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Deze bewijzen van reële afhankelijkheid dienen geleverd te worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geënceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd. De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager 'werkelijk ten laste' moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt. Dit betekent dat de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoeker dus aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu zijn moeder (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoeker dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon enkel vaststellen dat geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd waaruit zou blijken dat verzoeker financieel/materieel ondersteund werd toen hij nog in zijn land van herkomst verbleef. Verzoeker betwist dit niet, hoewel deze motivering in essentie de reden is en bovendien op zich ook reeds voldoende om het verblijf te weigeren op grond van artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet. Het determinerende motief blijft derhalve overeind: *"Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Betrokkene heeft geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit dit blijkt."*

Het eerste motief is determinerend in die zin dat het alleen al de bestreden beslissing kan schragen. In die zin kan de motivering (in het tweede motief) over het gebrek aan bestaansmiddelen die in overweging kunnen worden genomen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, beschouwd worden als een overtollig motief, dat niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC